

Bros 467

75D234687

· E · BIBLIOTHECA ·

UNIVERSITAS

BERGENSIS

· GUSTAV BROSIING ·

The central emblem is a coat of arms featuring a shield divided into four quadrants. The top-left and bottom-right quadrants contain a white 'X' on a dark background, while the top-right and bottom-left quadrants contain a white bird on a dark background. Above the shield is a crown, and the entire shield is flanked by ornate, symmetrical scrollwork.

Bros 467

[Edward Hagerup, 1781-1853]

Taknemmeligheds pligtskyldige
Afgift af Glædens Sylde,

forestillet i

en Brudetale

til

Hr. Raadstuskriver Hagerup

og

Fruen Janson,

holden

paa Damsgaard den 8de Juli 1808

af

J. N. Brun.

Bergen 1808.

Erykt hos Dahls Enke.

75d234687

Hellige din Tiende med Glæde! Dette
 Kraftsprog er Syrahs i hans Bogs 35te Capt. 8de
 Vers. Han opfordrer i disse Ord Glæden, den ofte
 letfindige og forsængelige Glæde, til præstelig Daad,
 til at indvie det, som ellers var almindeligt, til at
 levendegjøre en ellers død Handling. Tiende var
 ingen frivillig, men pligtfyldig, men lovbefalet Afgift.
 Alle maatte yde den, baade Onde og Gode, og alle
 lige meget; enhver nemlig af sin Fædhøstning bestemte
 den tiende Deel. Ikke engang den nøjagtigste Ret-
 færd, hvormed Phariseeren ydede Tiende endog af
 Mynte og Dill og Kommin, gav Tienden
 enten Værd, eller Liv. Vel var den egentlig paalagt
 til at opretholde den udvortes Gudstjeneste og at
 underholde dens Betjente: Levitterne, denne ene-
 ste Stamme blandt Israels 12, som ingen Arves-
 lod, ingen egen Provins havde annammet i det for-
 jættede Land. Men dog var der ingen Helligdom,
 ingen Dyrkelse i denne Tiendes Ydelse, dersom den
 Ydende ikke gjorde det gjerne, eller gjorde det kun
 som Træl, kun fordi han maatte. Sirach, sittig
 Jagttager af sine Samtidiges Feil, anviser derfor,
 hvorledes ogsaa denne Handling kunde komme at høre
 med til festlige Optrin. Hellige, siger han, din
 Tiende med Glæde! Vær glad, naar du
 giver den, fordi du kan give den, og gladere jo mere
 du kan give, baade fordi den gode Gud da har givet

497373

dig

dig af Jordens Grøde bestomere, og fordi du kan
 bestomere bidrage til den udvortes Gudstjenestes Glands.
 Saa kaster denne din Glæde sit Guld ud paa din
 Frembringelse, som Morgensolen sine Straaler hen paa
 den vestlige Fjeldrygs golde Klipper; saa helliger
 Glæden din Tiende, indvier den til Guddommens
 Velbehag, forvandler den til Taksigelse i Gjærning.
 Ja, o Glæde! saa stor er din omskabende Kraft!
 Du er ikke allene det udsiddede Hjertes blide Følelse
 af et nærværende Gode; men du er virksom, daad-
 fuld, dannende. Sandt nok, du var stundom en Drik
 af Lette Blod til alt for snart at glemme, hvad evig
 erindres burde. Du vandstæbede mangen Gang uskyldig
 Leeg til Lyst, Vin til Gift, og styrtede den glæ-
 dedrukne Daare ned i Fordærvelse uden Oprejning.
 Her derimod er du den Skydsengel, som vækker af
 Søvn, som indblæser den døde Handling Liv, gjør
 Skat til Gave, Tiende til Offer, Uligtarbejde til
 Lyst og Leeg; her er du, hvad vor Religion vil, du
 skal være: en af de 3 Gratier, som Anden fødte;
 thi der staaer skrevet: Mandens Frugt er
 Kjærlighed, Glæde, Fred. Ja Gud skee
 Lov vor kjære Bibel udelukte ikke Glæden af Selska-
 bet, ikke engang af Kirken; den tillukte ikke de smaa
 skyldfrie dog, skjøndt usuldkomne Parader, som
 hist og her aabnede sig paa denne mødefulde Jord;
 den forbad os intet glædesødende Gode; kun leder
 Religionen vor Glæde paa en fastere Vej, naar blot
 Sandfælighed kun ellers skulde drive den frem til at
 glide paa den troløse Is. Ja! Ja det var vel og
 kun en og anden Gang, som ved Tiendeydelse hos Is-

rael, at Glæden lod sig anvende til at hellige det, som ikke før og ikke ellers var helligt. Men dog trænger vel Glæden oftere til selv at helliges, om den skal vorde indladt til Deltagelse i noget Gudsdyrkelsesoptrin. Men til saaledes at hellige Glæden vidste jeg intet bedre, end levende Taknemmelighed mod Glædens algode Giver, eller for at gjøre Modsætningen mere paafaldende: Vil nogen hellige sin Tiende, han være glad; vil nogen hellige sin Glæde, han give Tiende, det er: han være taknemmelig. Forstaaer sig, dette Gifte galot dog ikke heller om syndig Glæde; den lod sig ikke ved nogen Tiende, ikke ved nogen Taknemmelighed hellige. Tak til Gud for Glæden, man nød mellem sværmende Daaver, eller over heldigen udførte Rånker, eller over andre Svageres voldsomme Undertrykkelse. O! denne Tak vilde endnu være den groveste af alle Guds Bespottelser. Ja, var det end Tak i Gjerning; byggede vi end gjeftmilde Lazaretter for tappre saarede Brodre i Tanke siden at kunne glæde os frit ved Resten af Uretfærdigheds Røv, vi skulle ikke dermed hellige Glæden; ikke blænde den Alvidende; ikke tilhandle os herovenfra for een eneste Synd Afslagsbrev. Nej, Glæde, som skulde kunne helliges, maatte i det mindste være skyldfri. Men dette forudsat gaaer jeg videre og paaستاer, at ikke blot den ikke forbudne; men endog den i Guds Ord udtrykkeligen tilladte, ikke blot den tilladte, men endog den fra Lysenes Fader selv umiddelbar nedstrømmende Glæde behøver af os Skrobelige at helliges, om vi ville blive den værdige og vi kunne

Kunne kun, som sagt er, hellige den ved Tiende, det er: ved Taknemmeligheds pligtsskyldige Afgift. Men dette, netop dette var vel ogsaa den eneste Grundring, eller Formaning, eller Sædelære, jeg idag turde bnde et Brudepar som dette. Men til den Ende valgte jeg Text af Pauli Brev til de Collossenser, det 3die Capitels 14de og 15de Vers. Men over alle disse Ting isører eder Kjærligheden, som er Guldkommenheds Baand, og Guds Fred triumphere i eders Hjertes, til hvilken I og ere kaldede i eet Legeme, og vorder Taknemmelige! Herudi finde vi:

Taknemmeligheds pligtsskyldige Afgift af Glædens Skyld. Texten har, som vi høre, 3 forskjellige Taleformer: 1) Et Vennerraad. 2) Et Velsignelsesønske. 3) En apostolisk Formaning. Jeg har forenet dem uuder denne Hovedmaterie: Taknemmeligheds pligtsskyldige Afgift af Glædens Skyld. Men denne har jeg atter lyst til at udvikle, blot malende. Jeg vil nemlig udfolde de anførte 3 Grundlinier, male deraf et helt Billede, og dette billede skal forestille det lykkeligste Brudepar man kan tænke sig, tvende Personer altsaa, som allerede have fulgt Vennerraadet, over hvilke allerede var opfyldt Velsignelsesønsket, og som allerede, ifølge Formaningen, vare taknemmelige. Saadant et Par tænker jeg mig, og et Saadant vil jeg male. Befrygter ikke Videlsftighed: Højsæerde! man maler Idealer, let og snart Idealer, naar man har virkelige, levende, skønne Former saa nær og
saa

faa lige for sig. Ja, kun saaledes malende, følger jeg endog min Apostels Aand mere end man flygtig læsende den blotte Text skulde troe. Paulus nemlig er just her i Aande med at udtage af den besi forsynede Garderobe de herligste Dragter, hvormed at pryde lykkeligen forenede Christne til en Glædskabsfæst. Saa begynder han denne Tirade i det 12te Vers: Saa ifører eder da, som Guds Udvalgte, Zellige og Elskte, inderlig Barmhertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed. Men med alt dette troede Apostelen sig endnu ikke færdig med Drapperiet. End seilede det bedste, det rette Brudebelte, eller i Beltet den kosteligste Juvel; Juvelen af det ægte Vand, derfor lægger han til: Men over alle disse Ting ifører eder Kjærligheden, som er Fuldkommenheds Baand, det er: det fuldkomne, eller vel endog; det fuldkomneste af alle Baand. Ja, det er den, Venstab har betroet mig her idag ogsaa at binde et Baand, ved kirkelige og borgerlige Love uopløseligt, og vee den Stat, vee Sæderne i Staden der, hvor dette Baand lætsfindigen loed sig løse; men jeg skal aldrig vove at kaste det Fuldkommenheds Baand, er det ikke undersøret med Kjærlighedsbløde usynlige Silkevåd, bliver det lættelig gnævende Slavelænke. Nej! det er Kjærlighedsbaand, som med magisk Kraft sammenlodder to til Eet, ja vare end de elskende To vidt adskildte, Baandet, hvis det var oprigtigt, skulde beholde sin sammentrækkende Spændekraft: Ikke Bjerge, som Alperne; ikke Dybder

der, som Oceanets Kulde affkræfte den virkelig Elskende fra at ille til sin Elste, naar det kun var mueligt. Ingen Livets Behagelighed, intet jordisk Paradises Tryllerier, skulde fængsle: Med samsonisk Kraft skulde sand Kjærlighed synderrive alle disse Baand af Bast, som en Traad af Blaar, og løs og fri skulde den Elskende haste ind i den Elstes Arme, om og denne opholdt sig mellem steile, trange, skaldebe Bjerge. Saa stærkt er Kjærligheds Baand, og saaledes fuldender Apostelen sine lykkelige Forenedes Bryllupsdragt, sigende: Men over alle disse Ting ifører Eder Kjærligheden, som er Fuldkommenheds Baand. Men iføres, ikklædes er et i Skriften ofte forekommende Billedsprog, men hvormed vi ikke maatte foreene Tanken om noget blot Udvortes. Iføre sig Christum er ikke udvortes at efterabe Christi Person. At iføre sig Kjærlighed er ikke her Skuespiller Daad, ikke at spille en Elskendes Rolle; det kan mangan Talentfuld mesterlig, men Massen af, saa staar den Kolde, Egegyldige der robet tilbage. Men af Billedet skulde vi beholde Tanken om noget, som læt omgiver os, som klæbende indfolder sig i alle vore Ledemod, som bevæger sig med os, naar og hvor vi staae og gaae, sætte og reise os, som vel udmærker og pryder, men dog ogsaa varmer og skjuler os. Saa sang Esaias om Messias aandelige Naadegaver, som om en Dragt, men hvilken han hverken kunde eller vilde afføre sig, eller bortbytte med nogen Anden: Jeg vil glæde mig

mig storligen i Herren, min Sjel skal fryde sig i min Gud. Han førde mig i Saligheds Klæde, han klædde mig med Retfærdts Kappe, som en Brudgom ifører sig præstelig Prydelse, og en Brud pryder sig med sit Tøj. Es. 61. Og saaledes min Apostel: Ifører Eder Kjærligheden. Befaling kunde jeg ikke kalde denne Tilsættelse, hvo kan befale nogen at elske? nej, det kan, Gud see Lov, ikke den myndigste Despot; men Venneraad, fortroeligt Bink til at indfatte i Brudebeltet den sande Salisman, hvorved at finde, om det og var i den sandige Orken, Sara, Glædens levende Kildevæld. Ja saa var det: Vilde jeg vise min giftefærdige Søn eller Datter, hvor og hvorledes de ret skulle blive glade; jeg vilde troe at have sagt for lidt, om jeg kunde sige: "Der skal du boe, i dette store og rummelige, i dette bequemme og elegant Hus. Tilsaae mig, det er tungt at føre sin Ungdoms Husfru hen under brystkældigt Tag, eller ind i trangt Herberge i Lejet Huus. Eller: der ligge de skjøne Lystgaarde, som du skal kalde dine. Der skal du see ej allene den taknemmelige Jord lønnende sine stittige Dykkere med de mange Kold; men ogsaa der flere muntre arbejdende Familier, som skulle velsigne dig, fordi de under dit milde Herskab fandt Næringsvej og Brød. Der skal du i den frie Luft inddrikke Sundhed og see Nærets Læber ikke malede paa Væggene; men med alle
fine

"sine skønne, levende, brogede Afverlinger i den vir-
"kelige Natur. Mangen mindre lykkelig Begynder
"maatte arbejde, o! hvorlænge i Møjen, og lægge og
"forkaste, o! hvormangen stolt Plan inden han kunde
"finde en grøn Plet paa Jordens Overflade, som han
"kunde kalde sin egen? Naar jeg kunde sige alt dette
og endnu meget mere deslige, maatte jeg endnu, for
at spaae Glæde, lægge til: Men over alle
diese Ting ifører eder Kjærligheden!
Guld og Suld, Huus og Hjem, Agre og Enge,
skønne Sager til Udbyr! Men over alle disse
Ting er Kjærligheden. Ifører eder
den! og I skulle blive glade. Alt det
Øvrige, som ellers kun hilfede sit Herskab med mørk
Mine, skal da synes at smile Eder imøde. Hver
Blomst paa Marken, hvert Straa paa Ageren,
hver Fulg paa sin Qvist skal synes at byde Eder
Velkommen! og hver grøn Lund at indbyde Eder
under sin kjelige Skygge. Velan da! jeg vil et Øj-
eblik tænke mig og male et saadant Par saale-
des iforte Kjærligheds Baand; at kunde
jeg just ikke see Baandet, kunde jeg dog grandt gjen-
kende alle Marker, hvoraf at slutte, at det virkelig
var der. En Brudgom altsaa i de beste Aar,
som ikke de høiere Stænders vantrevne Konvientienser
havde indtvinget i modvillig Familieforbindelse, fordi
lige Byrd saa vilde det; men som havde rakt ubun-
den Haand til den Pige, der behagede ham selv; en
Brudgom, ikke ved Siden af en gammel og grim,
for

for at ægtevies til Guld, eller Ere; men ved Siden af en Brud i hendes Alders Skjønneste Foraar, prydet med Skjønnets tiltrækkende Yndest, og hvis Dines Ild lovede baade varm Kjærlighed og en oprømt Aand; saa maatte jeg ikke kjende den fri Naturs skjøne Love, hvis jeg spurgte om, hvad det var for et Baand, som havde trukket ham hen til denne Forening? Naar jeg saae ved Siden af den unge Brud den raske Mand i hans blomstrende Alders fulde Kraft, paa hvis Afsyn Naturens legende Moderhaand havde tegnet med skjønnne frie Træk den Ubefaling, der strax gav ham blid Modtagelse hos alle. Byrd og borgerlig Stilling vil jeg ikke nævne, dermed har Kjærlighed intet at stifte. Naar jeg nu vidste, at Bruden var ikke af de mange Piger, som man maatte ønske jo før jo heller med Mand forsørgede, for ikke som værgeløse Orpheliner at vankle blandt Fremmede og at samle sine Smuler gjennem nedværdigende Trældom; men en Pige, som kunde, hvad Dieblil hun vilde, gjøre, hvad man kalder det, dens Mand's Lykke, som hun værdigede sin Haand, naar jeg vidste, og vidste det saa godt som min egen Tilværelse, at hun altid var sit frie Hjerter fuldraadig, at hun ikke allene ikke var tvungen; men ej engang overtalt med mindste Bink til at vælge den, hun valgte, da saae jeg det Usynlige, Brudens indvortes Prydelse saae jeg. Jeg saae hende isort Kjærlighed, dette Guldkommenheds Baand; ogsaa behøvede jeg kun selv at have elsket i Ungdoms

Nar for livagtig at tænke mig ind i et saadant Brudepars Glæde i Nydelsen af Livets beste Gode: Kjærlighed. Men medens jeg mættede mine gamle Dine med dette vakre Syn, kunde jeg dog, som erfaren Olding, ikke bortvise denne alvorlige Tanke: alt dette er kun nylig begyndt; eller i det højeste er det kun den løfterige Sommers første Grøde. Den hele Indbudsning er dog endnu ikke i Loden; til deres Glædes Fylde maatte jeg skynde mig frem med min Betsignelse, med dette Tæxtens Ønske over de Glæde: 2) Og Guds Fred triumphere i Eders Hjertter, hvortil I og ere kaldede i eet Legeme. Guds Fred siger vel her: guddommelig Fred, Fred fra Gud, som naar en Eiermand Fredlyser en ny Plantelse, for dersaa at bortfjerne Alt hvad som kunde eller vilde skade den, for selv derover at triumphere, det er: herske med Glæde. Et stærkt Billede, især i vort Sprog; men hvorved lettelig vil flæbe sig Tanken om foregaaende Strid, om afgjørende Sejer, om paafølgende pragtfuldt Indtog til muligste Haan for den Svage overvundne. Intet saadant tænkte sig Paulus; vel ny Erobring, men gjort uden Sværdslag; vel Erobrerens Glæde, men som ikke nedværdigede den Erobrede; vel Enevælde over Byttet, men som ikke fængslede, kun fredede, kun værnede mod Overlast og Indgreb af enhver Uberettiget; ja, fremvirkede vel endog denne barnlige opstigende Tanke til Gud fra dens Hjerter over hvilket Guds Fred triumpherede: dette haver du gjort altsammen der for

for, at jeg skulde være din egen som
en synderlig Ting; thi være dig da
ogsaa Livet og hvad jeg er og har til
evigt Offer givet. Ja da og der var først
Glædens Fylde, hvor i tvende Hjerter saaledes trium-
pherede den Guds Fred, hvortil de begge
vare kaldede i eet Legeme, saa at de to,
ikke allene i deres indbyrdes Kjærlighedsforbindelse,
men ogsaa i begges Forening med den Gud, som er
Kjærlighed, kun vare at ansee som eet Legeme,
eller med Legemer og Sjæle som een Person. Da
og der nærmer sig Brudeparret stærkt op til sin første
oprindelige Bestemmelse, denne mener jeg: Og Gud
skabte Mennesket sig til et Billede,
han skabte det i Guds Billede, Mand
og Qvinde skabte han det. Og naar da
begges Glæde saaledes forenet er kommen under Guds
triumpherende Freds milde Herskab og trygge Vare-
tægt, voxer den og som i Drivhuus; da bliver den
saa moden som det kun er muligt i dette ufuldkom-
menheders Land; da skal ingen indenfra opstigende
Kulde gjøre dens Evgroent falmende, ingen nedefra
Krybende Efterstræbelsesorm slinge Roden, ingen uden-
om flagrende Løstindigheds Indsekt kaste sine Ormeæg
ned i dens Ralk, ej heller skal den staae Fare for
hvad Botanikeren kalder det: at cupuriere, de
er: flyde for hastig og for højt i Weiret over dens
Natur; thi saadan Væxt har neppe Frugt. Og de
gik ret stundom saa med den Glæde, Ungdoms
Kjærlighed fødte. Den sværmede, brusede, koge

over, for desso snarere at uddampe, at adspredde sig i Dunster, at tabe sig i den tynde Luft; thi vidste jeg ikke til Glædens Fylde for et elskende Par at ønske dem rigere Betsignelse end denne: Guds Fred triumphere i Eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldede i eet Legeme. Men ogsaa dette Ønske opfyldt, burde da ikke de glade To hellige Glæden med Tiende, eller erkjende begge den mest levende Taknemmelighed, som 3) pligt skyldig Afgift, og begge tage denne apostoliske Formaning til Hjerte: Vorder taknemmelige! Dog — min Plans Enhed tro, vil jeg ogsaa tænke mig denne Formaning efterlevet, altsaa overflodig, altsaa Paret, jeg maler, gandske solende sin Lykke, gandske siemt til Guds Lov og Pris: "O! Fader i Himlene! saa vilde jeg tænke mig Brudgommen "tænkende, O! Fader i Himlene! hvor ledte du mig Gaderlose blidelig hen over Ungdommens sibrige Bane hid til "dette skjonne Maal! Hvad skylder jeg dig, du som opbevarede mig dette Klenodie til at krone min jordiske Lyksalighed? Du, som giver mig idag udelukkende Ret til en "Pige, hvilken jeg rettelig med Salomon kan kalde: En "Velbehagelighed af Herren. Du som ledte mig med hende ind i det Hus, jeg ikke byggede, "satte mig med hende ind i Besiddelser, jeg ikke arvede; gav "hende og mig lovlig Eiendomsret til Velstand, ingen af os "har samlet. Herre! jeg er ringere end alle "dine Miskundheder og end al den Trofasthed, du har bevist mod din Tjener.

"Ja

"Ja turde jeg end nævne mig som fød Arving til
"værdig Faders Betsignelser, eller var det, o Gud!
"din belonnende Raade, som saaledes efter hans Dod
"vilde bygge hans Huus, fordi han i levende Live,
"lig Moses, var troe som en Tjener i dit
"gandske Huus. Ebr. 3. Eller ere en søn og
"fortræffelig Moders tause Forbønner endnu idag de
"blide usynlige Skydsengle, som lege omkring min
"Brudeskammel, saa er dog jeg den, over hvis Ho-
"ved al denne Betsignelse kommer; jeg den, som
"aldrig kan fuldtakke ham, som gjør Mistkund-
"hed paa Børnene mod dem, som elske
"ham og holde hans Bud. Og jeg, saa
"vilde jeg forraade den taknemmelige Bruds lønlige
"Tanker; og jeg skulde jeg ikke lade mit Takoffer
"opstige idag fra dette glade Hjerter til højen Him-
"mel, som den aabnede Moses balsamiske Uddunstning
"mod den rindende Soel? Selv oprandt jeg i et
"dyrket Blomsterbed, og stod der som en af Lilli-
"erne paa Marken, om hvilke der staaer: De
"arbejde ikke, de spinde og ikke, og
"dog klæder deres himmelske Fader
"dem alligevel. Jeg kjender ikke Nærings-
"sørgen uden af Ravnet, heller ikke Armødsnød
"uden paa andres blege Kinder; men skulde jeg ikke
"maale mig med disse Andre, for at føle mit For-
"trin, for at prise min himmelske Fader? Moder
"savnede jeg; men fortidlig til at føle Savnet, et
"ubodeligt Savn for mangen vakker og haabefuld;
"men siden misledet, eller vel endog mishandlet Dat-
ter.

ter. Men mig havde Gud givet en Fader, og
"denne gav mig i Moders Sted, ikke saa meget en
"Moder, som kun en Veninde, kun ældre og klogere
"end jeg; men om og trofast som en jævnarrig Lege-
"søster. Formue gav mig den rige Gud; men han
"gav ikke altid Glæde med den. Forfængelig Fader
"fulgte stundom den rige Datter til pengeløs Dre-
"stand, for selv siden at alimre i højere Cirkler;
"eller den kolde Gjerrige forgiftede hendes unge Hel-
"med den strengeste Sparommeligheds traugbryttige
"Forelæsninger, og enten indviede hende som en Be-
"stale til Mammons Dyrkelsen, eller formælede hen-
"des Kapitaler med den rige Mand, gjorde Bruden
"til blot Medgift og befæstede saaledes for evig et
"spælgende Dyb mellem hende og de bedste Livets
"Glæder. Mig gav min Fader i Himmelen en Fader
"paa Jorden, som kun vilde være min Ungdoms
"første og fortroligste Ven, som aldrig indlod sig i
"mit Hjertes Anliggende uden med Raad, og i det
"højeste kun yttrede eet Ønske: at Brudgommen,
"jeg valgte, maatte ære Religionen, den han ærede
"selv, som meer end een Gang sagde mig: Min
"Datter! bliv lykkelig! bliv glad! Kun
"dette vil jeg. Hvormed skal jeg takke Alfader-
"ren, som gav mig denne Fader, og gav mig at
"kunne glæde ham idag i min Glæde, og gav mig
"at kunne fæstlig holde denne hans Fødselsdag ved at
"skænke ham en Søn, hans Faderkjærlighed og Ag-
"telse ligesaa værdig som jeg finder ham værdig mit
"glade Hjertes frie Valg? Og nu hvad Tiende yder
"jeg af denne Glædens Kølde? Hvormed gjengjelder
"jeg Guds rige Raade? Nei her staar jeg den
"arme, fattige, tomhændede Pige, og var jeg
"nu end den rigeste Brud i Verden, kunde jeg kun
"gjøre min Gud dette Løfte med David i Psalmen
"den 69: Med Taksigelser vil jeg betale
"dig. Her ophører jeg at male, for kun at sige,
"at stod jeg end for et Brudepar lignende Maleriet,
"var endog det sidste Penselsreg træffende, og denne
"Formaning overflødig: Værer taknemmelige!
"saa vilde jeg endnu føle Embedskald til at formane:
"vorder taknemmelige! tænker alle Dage som
"idag

idag. Den Tiende, hvormed I nu hellige Glæden, vorde til en staaende Afgift, aarlig, daglig. Forrafskeliat er det bedste Menneſtchjerte. At glemme, er vor Uroſynd, og helſt glemme vi det, ſom altid i lang Tid uden Afvepning omringer, begegner os. Det er med Kjarlighed, med Glæde i den, ja med Sjælefred ſom med mangeaarig uafbrudt Helbred. Befiddelfen bliver Bane; Alt bliver os, ſom maatte og ſkulde Alt ſaa være, og vi glemme at talke den Aligode, i hvilken vi ere, leve og roes. Derfor, Belædle Brudepar! dette Ord til Eder, lad det ſynke dybt: vorder taknemmelige! Bliver ſtedſe hvad jeg formoder Eder wag at være! Dagliat opſtigende Takoffer hellige hver Dags Glæde, I ſkulle nyde tilſammen i Kjarligheds Baand! Ja, vorder denne ſkonne Sindsſtemning vitterlig for Selſkabet, i hvilket I ſkulle blomſtre, ſaa ſkal Uvind forſtumme, alle gode Menneſter, ſom Kiende Eder, glæde ſig, og ſelv den evige Glædens Giver ſmile Difald ned til Eders Kjarlighed og Glæde. Ogſaa vi alle her nærværende ſnappetidag taknemmeligen diſſe glade Dreblikke fra denne med Sorg og Frygt og Fare ſaa frugtſommelige Tid, ogſaa vi talke Gud, at de, ſom forſtyrre Jorderiag dog endnu ikke ere komne ſaa gandske ind over os, at her dog endnu findes Tid og Sted og Fred til at høitideligholde en Familiefæſt med Glæde. Og naar nu Brudeparrets opromte Forældre, naar Hufets Deltagende Venner, naar jeg, ſom ſandt ſaalange ſaa trofæſt Venſkab i dette Huus, ret hjerdelig have velſignet diſſe lykkelige To med dette Onſke: Guds Fred triumphere i Eders Hjertes! Saa ville vi bede for Dem, for os ſelv, for vort kjækt ſridende, men trangt omſpendte Fodeland, om Triumph over Fienden, om ærefuld Fred med alle: o! du, der kan gjøre langt over de Ting, vi enten bede eller forſtaae, lad denne Davids Epæadom i den 29de Pſalme, og hvormed jeg i Jeſu Navn ſluttes min Tale, ſnart gaae i Opfyldſe ogſaa over os: Gud ſkal give ſit Folk Kraft, Gud ſkal velſigne ſit Folk med Freden. Amen.

